

indenfor svenske Søfartskredse klar over, at det er af Betydning at faa Ordningen forandret, og jeg ved, at der arbejdes ihærdigt herpaa. Man ønsker i Sverige indenfor de interesseredes Kredse at komme bort fra den nylig indførte Ordning, og hvis man vil drage Paralleller mellem Danmark og Sverige paa dette Punkt, tror jeg, at selv ærede Ratifikationstilhængere vil give mig Ret i, at det er saare betænkeligt at hige efter at gennemføre en Ordning, som man i Sverige, hvor man har gennemført den, samtidig bestræber sig for at komme bort fra.

Jeg vil i øvrigt pege paa, at der paa den internationale Arbejdsorganisations Bestyrelsesmøde i Bryssel i Dagene fra den 8. til den 10. i denne Maaned har været ført Forhandlinger netop med Hensyn til Forhyringsspørgsmaalet, idet man har diskuteret Spørgsmaalet om en international Norm for Forhyringsregler med tilhørende Straffebestemmelser. Man diskuterede dette Spørgsmaal i Forbindelse med Ønskeligheden af at sætte det paa Dagsordenen paa Konferencen i 1926. Dette blev enstemmigt vedtaget, og Følgen heraf er den, at Konferencen i 1926 vil beskæftige sig med Forhyringsspørgsmaalet. Dette er for mig en Grund mere til ikke nu at gaa med til at lovgive paa dette Omraade, thi hvis vi — og det synes jo at være den høje Regerings Mening — skal ratificere *alle* de Konventioner, der vedtages paa Konferencen, maa vi være forberedte paa til næste Aar at blive stillet overfor en ny Forhyringskonvention, og det vilde dog nok blive lidt vel meget af det gode, hvis Forholdet skulde blive det, at vi efter at have ratificeret den her omhandlede Konvention om et Aars Tid skulde ratificere en anden Konvention om delvis det samme Spørgsmaal, men maaske med andre Bestemmelser, der atter vilde nødvendiggøre Forandringer i den bestaaende Lovgivning. Naturligvis kunde den højtærede Socialminister, der jo i Begyndelsen af December fremsatte disse Lovforslag — ogsaa det, jeg her omtaler —, ikke vide, hvad Konferencens Bestyrelse paa et Møde, der afholdtes en Maaned Tid senere, vilde beslutte sig til. Men nu, da den højtærede Minister ved dette, vil jeg henstille, om han ikke selv finder Anledning til at trække Forslaget tilbage under Hensyn til, at det samme Spørgsmaal kommer paa den internationale Konferencens Dagsorden for 1926. Fastholder man fra den høje Regerings Side Lovforslaget og gennemfører den af Lovforslagets Vedtagelse følgende Stats-

og Kommuneforhyring med de deraf flydende betydelige Udgifter for Staten eller Kommunerne, er det klart, at man forlader det gode for at gaa over til det daarligere. Gennemførelsen af dette Forslag vil ikke paa noget Punkt gavne Sømandstanden. Det kræves ikke af Rederne. Hvorfor skal vi saa gennemføre det? Til ingen Verdens Nytte vil Hundredetusinder af Kroner blive ødet, hvis Forslaget bliver ophøjet til Lov, og det vil vi fra mit Partis Side ikke være med til.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale Ratifikationen af en international Konvention angaaende Erstatning for Arbejdsløshed i Tilfælde af Skibsforslis. Heller ikke dette Forslag kan jeg tiltræde. Det er et af de Forslag, der var til Behandling i 1921 i dette høje Ting, og som blev henvist til det samme Udvalg som de andre Konventionsforslag. Jeg skal ikke nu komme nærmere ind paa, om der i Foraaret 1921 havde været nogen Grund til at ratificere denne Konvention, men nu er der det i hvert Fald ikke. Sagen er nemlig den, at siden dette Forslag blev behandlet af dette høje Ting, er Sømandsloven af 1. Maj 1923 traadt i Kraft, og i denne Lov gives der ganske bestemte Regler med Hensyn til Erstatning til Besætningen i Tilfælde af Skibsforslis. I §§ 6 og 41 i Sømandsloven hedder det, at Skibsføreren i Tilfælde af Skibets Forslis i Udlandet oppebærer indtil 3 Maaneders Hyre, Skibsofficerer indtil 2 Maaneders Hyre og det øvrige Mandskab indtil 1 Maanedes Hyre under Rejsen til deres Hjemsted her i Riget. Disse Regler blev, som jeg nævnte, vedtaget af Rigsdagen for kun halvandet Aar siden paa et Tidspunkt, hvor man følgende fra alle Sider var klar over Indholdet af den internationale Konvention, der nu er til Behandling, og som første Gang behandledes i 1921. Naar man ikke i Foraaret 1923, da man endelig vedtog Sømandsloven, fandt Anledning til i denne Lov at indføre Bestemmelser, der dækkede de i den internationale Konvention angaaende dette Forhold indeholdte, er der i hvert Fald ikke nu nogen som helst Grund til at ratificere Konventionen, hvad der jo ogsaa vilde medføre, at Sømandsloven, der jo, som ærede Medlemmer vil vide, først saa Dagens Lys efter lange og trange Forhandlinger, allerede nu, kun et Aar efter Lovens Ikrafttræden, skulde underkastes en Revision, thi Ratifikationen af denne Konvention kan ikke finde Sted, uden at der samtidig — saaledes som ogsaa bebudet i Bemærkningerne — fra den højtærede Erhvervsministers Side fremsættes et Lovforslag, der paa dette Punkt